

HALLGATÁS

A 13-as szám az óta szerencsétlen,
Mióta bitófák között szél szaladt sebesen.

Tábornokok ott sírva, zokogva haltak,
Mert nem sikerült szabadsága egy kicsiny hazának.

13 fejfára ráborult egy ország,
Csak siratni akarták, de még mélyebbre nyomták.

Szellemük most jön fel virágozva, újra,
Szabadságot szerető ifjúságra várva.

Állíts fel új bitót, de ne akassz rá senkit,
Csak ijeszd meg azt, ki most országot pusztít.

Féljenek már végre a néptől a senkik,
Vagy ámítani akarnak még jó pár évig?

Nem is ők a hibások, hanem aki hagyja,
Hogy a kevesebb a többet a földbe tapossa.

Te Eltaposott, Te Meggyalázott nép!
Szem lehunyva, fej lehajtva meddig hagyod ezt még?

Nyisd ki végre szemed és nézd- e pusztulást,
Hisz hallgatásod miatt egy nemzet halálra vált!

REMÉNYT

Imádlak te röpké élet
Míg lelkem száll felétek
Síri, csöndes pusztulásból
Árvák nyöszörgők szavától
Kíméld meg őket vak haraggal
Pusztító tüzes akarattal
Fiát-e szennyes világnak
Adj életet az árvának
Széjjelzúzott vas kereszttel
Hadakozva hamis istenekkel
Pusztítsd el ki pusztítva él
Gyűlöld a vétkest, a vérest, s aki fél
Törd gerincen a gerinctelent
Áldoztasd meg a bectelent
Segítsd feltámadni az élőt
Kíméld meg a vétlen esendő
Fogadj bosszút, áldozz a rossz ellen
Hisz minden napkeltével távozik a szellem
Sötétet a világos mindig félve váltja
Mert a teremtés sötétje az élet örök átka
Adj az életnek igazi életet
Mosd át a hamis, vergődő végzetet
Szándékkal vétkezőt kövezd megfeszítve
Füzérét morzsolót őrizd meg örökre
Vezess jót jóra, rosszat jobbra még
Ölj meg mindent, de hagyj egy kis reményt?

KÖNNY

Ha megtelik a szem
És a pilla rezdülésén át
Legördül egy csepp,
Jelenthet bánatot, örömet,
De csak akkor ér eleget,
Ha a szív legmélyéből ered.
Áltatva hamis könnyek árán
Sokat szerezve mind elveszíted
Létét-e valós könnynek nem ízelheted,
Ha csak erőszak könnye ülte meg szemed.
Készítsd a lelked örök tisztaságra,
Hogy mindig tisztán lebegj.
Öröm-bánat ereje ne fogjon,
Ha szíved sírni, szemed könnyezni kezd.

TISZTÁN

Ha tudnál élni a bűnnel
S megfeszülni a reménnyel
Félve látni a jövőt
Legyőzve a hittelen őrzőt
Magad adni másnak
Szerelmes szélzúgásnak
Féltékeny kőderengéssel
Szívet szaggató erénnyel
Átlebegve síri mennyeken
Találni egyre, hogy Ő egyetlen legyen
Félni, csókolni, őrizni végtelen
Amerre gondol rálelni hirtelen
Könnyét kerülve sírni sose látni
Édes élvezettel testét babonázni
Érzése útját fürkésző szemmel
Rálelni tiszta, igaz érzülettel.

ÉLET

Szállni a mélyben
Égi erényben
Őrizni élet- hitet.

Megtörve, újra felfedezni,
Keresztet cipelve megpihenni,
Megbocsátva égi bűnöket,
Hisz a bűn velünk élve lebeg.

Szánalmat érezve a hittelen testben,
Megtörve erényt a végtelenben,
Újra érezni az elveszett létet,
Szeretve- gyűlölni, szerelmet s véget.

Szeretni, gyűlölni,
Megvetni s ölelni,
Ez adja, míg élsz, életed!

NŐK

Él a vágytól az élnivágyás,
A megkívánt test örök rabság,
Kívánva vágyani az érhetetlent,
Forrva hevülni, majd nyugodni hirtelen.

Kapkodó fejjel nézni utánuk,
Hajuk lebbenésében szőni az álmot,
Keresni újat s mindig újra lelni,
Végül megállni és megpihenni.

Szerelmet mondani száznak is ezernek,
Mindenkit szeretni kit a sors eléd, vet,
Lázasan, örülve, szenvedéllyel élni,
Majd megállni egynél, s örökre csak ŐT szeretni!

ADY

Írt már a borról minden ember,
Akár volt költő, avagy gazember!

Szerette mindenki egyformán,
Mert tüzes volt, mint Arája csókja tán.

Előbb nagyon kívánták csábító erejét,
Később benne találták meg a koporsószegét.

VALAKI nagy titkot látott benne,
Mégis Fehér Hollók vitték a tetemre.

Pedig hát Ő volt nálunk a legnagyobb,
19 óra bort nem ivott-e földön nagyobb.

Démon volt Ő, mert felcserélte korán,
Életét, művét, nőjét egy pohárért
A HALÁL TORÁN!

REINKARNÁCIÓ

Életvizek, álmódások,
Újra gyötrő látomások,
Hangot ki hall, néha- néha,
Elvész s feltámad újra meg újra?

Macska, virág vagy fiú lesz,
Hol a mezsgye, hol az élet?
Újra éled? Jobb! S ha rosszabb?
Kié a bűn miattad?

ÉVEK

Az ember tíztől-húszig, szerelmes.

Húsztól- harmincig, féltékeny.

Harminctól-negyvenig,
Féltékenyen szeret valakit.

Negyventől- ötvenig,
Szeretné, ha valaki
Féltékenyen szeretné!

ÉLETRE

Élj úgy, hogy ha jön érted a halál,
Ajtód s szíved tárd, és készen állj!

Holnapra ne tervezz semmi fontosat,
Mert ha éjjel jön, a gondod másra szakad.

Tedd azt ma, mit holnap akartál,
Rendben s nyugodtan álmodjál.

Békességgel irányítsd magad s másokat,
Egyeztesd a halállal akaratodat.

Ha érzed közeledtét, örömmel töltsön el,
Hogy sokat tettél ellene, s menned ezért kell.

Ha majd színed elé léve felszólít:
GYERE!

Menj, s vívj vele csatát halálra - életre!

ELÉGÜLÉS

Ringó mellek, mikor megölellek,
Kábulatba ejtő szerelmek,
Önző vad feszességek,
Mélyből jövő izzadt cseppek,
Vad- karmoló csípések,
Elállt lélegzetű lélek,
Két homlok összecsurogva,
Sós vizet egymásról nyalva,
Gerjedve végig a gerincen,
Mégfeszül, s robban, kegyetlen,
Nem bírva, nyújtózva, kiáltva,
Roppanva, ölelve, vigyázva!

MEGKÖVEZETT

Az élet virágát leszakítva,
Álmodni, s büszkén boldogítva,
Áldani, kit életre, kit halálra,
Megkövezett boldog feltámadásra.

Szeretni azt, ki mást is érdemelni,
Életet adni a halált kérőnek,
Áldani szépet, jót mindörökre,
Oltárra borulva, emlékekből élve.

Kiszakadva az élet, jelen mindenéből,
Átlépni a mába, csodára várva,
Földet, mennyet, poklot vizsgálva,
Szél fújta fellegekbe járva.

Itt hagyni mindent, hátra egyszer nézni,
Mikor az utolsó ember fog szépen kérni,
Hogy: -Segíts felállni, hisz én is ember vagyok,
Feledd, a múltat s nyújtsd neki jobbodat!

VALÓSÁGOD

Ne hidd el a jók tettét,
S ne íteld a gyarlók vétkét,
Ha nem te tetted a jót,
És nem neked fáj a fájó.

Egy feltörekvő lélek-érzés,
Gyanúsító szánás-vetés,
Irányítsa életed,
S ne hidd azt, amit másnak lehet!

Gondolj egy pontban magadra,
Kiterjesztve s elfogadva,
Saját tetted igazát,
Ha néha még magadnak is fáj.

Megismerve, s ráismerve magadra,
Öröm és bánat közt jajongva,
Belátod, hogy erre vágytál valaha,
Az élet tapasztalt valótlan-valóságára.

SZERETVE

Ahogy a gondolat adja a gondolatnyi képet,
Lesz betűből sor, sorból emléknyi élet.

Leróva mindent mi számított s mit feledtem,
Miért nem kezdtem előbb emberségem-e létben?

Gyermekkorom gyengéden vérző játékaik tűntek,
Könny a szívnek, s érzése az első szerelemnek.

Ifjúkor, melyben tanultam- haltam,
Áldoztam, hittem, s majdnem áldozattá váltam.

Elvesztve valakit nyertem ŐT helyette,
Kire minden férfi vágya epekedve.

Jött, mert a halált életnek kell váltania,
Hogy megmutassa nékem, mi az élet- kálvária.

Gyermeket adva, kínzón mosolyogva,
Életünkbe reményt varázsolva,
Őriz a büntől, a semmisüléstől
Szeretve- szeret!

PÁROM

Ma fáradt vagyok, majd folytatom holnap,
Asztalomon a bor már csak kis ideig folyhat.

Jó bor ez, ajándék, meg kell hát becsülni,
Ha enyém, lenne a hordó, kiinnám, fenékig.

Felálltam s töltöttem magamnak újra,
Pedig testem már a Nejemhez bújna.

Kívánom Őt borral és a nélkül,
Csókolnám a testét örök szenvedésül.

Vágyom mindenét, de legjobban a száját,
Ahogy átfogja mindenem félsszel és bájjal
Csak az övé vagyok!

Becézem szóval, kezemmel és számmal,
Érintve a nyakát mely ível, mind a nádszál.

Minden érintésre rezzenés a válasz,
A rezzenés erő, és az erő a legjobb támasz.
Szíve mely lágy-kemény s előtte a büszke tér,
Ez a legszentebb, ez mi a legtöbbet ér.
Ezért bolondulok, mindent adok érte,
Belevetem magam csókolva, marva, tépve!
Lágyan keményen, majd keményen és lágyan,
A lélegzet eláll, majd újra gyorsulásban.
Szárnyalva, pörögve, mindent feledve,
Magában fogad Ő mélyen s mindörökre.
A Szeretőm, Barátom, Asszonyom s Párom Ő,
Annyit ér Ő egyben, mint külön a négy-négy nő.

Remélve bízom, hogy megmarad nékem,
Míg le nem hunyom a szemem sápadta, hófehéren!

SZERELMED

Ha lefekszel vele egyszer vagy kétszer,
Az férfiúi vágy, csak egy vak kényszer.
Gyönyört érzel, mámoros világujjongást,
A végén tudod, hogy nem ő az, akire vársz.

Tovább jajongva- bolyongsz valami másért,
Szébbért, jobbért, angyali szárnyalásért.
Lelsz több ilyet, mit már nem bír el a végzet,
Húsába marsz, szeretni, jaj nem ez!

Majd sok véletlen s válogatós est után,
Felcsillan egy remény, mely ideát takar talán?
Mondasz szépet, jót, mit talán magad sem hiszel,
Áldod az érzést mely vágyó- reménnyel, tölt el.

Végül az, kiben mindent megtalálsz,
Szeretőt, anyát, és a szerelmed démonát.
A földön mi jó- gyönyör, mindent megad neked,
Te egyet tégy meg neki: Amíg élsz, Őt szeresd!

KISLÁNY

Álmot nézve, kezét törve, gördülni könnyeken,
Mennyet látni föld tükrében szüntelen.

Felhők között arcot várni, kislányt, csintalant,
Szépségétől babonázva sírni, sírni vakon.

Egy pici fej gyöngé testen úgy pihen,
Mint hajnalcsillag a derengő szép égen.

Fekete hajjal, bársony bőrön kék szemek,
Az erő ura nem véd meg, s én remegek.

Törékeny test, mint anyja mikor magamhoz ölelem,
Bőre enyémhez érve, szíve szívemben verve lelkemen.

Sírása dalolás, melytől aludni nem tudok,
De ezt hallgassam, ne-mint a magányt, ha kopog!

IMÁDD

Nem lettem a nők bálványa,
Mert nem költöttem pénzem a kurvákra.

Ha szerettem, a szerelemért szerettem,
S ha engem szerettek? Magamért szerettek!

Tisztaság az érzésben mindig lobbanva ért,
S ha egy kihunyt, nyomában lépni ezer is kevés.

Minden sikerült, mit ez érzés adni tudott,
Sápasztott, pirított, lehűtött, izzasztott.

Volt mikor a csillogó szemekre esküdtem,
Máskor a szájra, mire számat remegve tettem,
Voltak lábak, melyek öleltek kéz gyanánt,
S mellek, melyek közt éreztem a csodát.

Egy pillantás, egy mozdulat, mind-mind babonázók,
Emlékezz a pillanatra, ha majd kevés lesz a jóból.

Kutass fel mindig új s új szépséget a nőben,
Őrizd, imádd, vétkezz érte, ha érzed az érzést megszűnőben!

LEGJOBB

Sírva adta tudtul-e gyarló világnak,
Hogy gyermeke fiú, akire árvaság várhat.

Sírva ápolt, vigyázott, őrzött engem,
Becsültem, de mégsem őt szerettem.

Pedig anyám volt Ő, a jók közül való,
De Legjobbhoz - az anyjához mégsem fogható.

Elvesztve Őt maradt a másik nő,
Öregebb, fáradtabb, de Ő az igazi szülő.

Ő megsirat, ha kell, könnyet hullat értem,
Én imádkozom Érte, hogy örökké éljen!

Látom arcát, melyet mosolya ráncol,
Érzem szíve dobbanását, ha rám gondol.

NAGYI, TE mindig jó voltál, mindenkit szerettél,
Ha szídtál, ha dicsértél csak fohászból, éltél.

Maradj hát még örökké Drága Nagyi!
Jóságodat az élet s az ég fogja meghálálni!

Meg én! De csak szeretném!

MÁSOKÉRT

Mikor az ember azt hinné, hogy vége,
Akkor kell várni, gyötrődni, de élve.

Mindenre gondol bajában az ember,
Szeretne, ölne, menne, de nem mer.

Köti valami, bilincs vagy gyűrű,
A fene se tudja, de nem lehet bírni.

Elönt minden: A harag s a pia,
Még a barát is egy ócska haramia.

Szenvedek nagyon, mert tehetetlen vagyok,
Dühömben csapkodok, ha vérezni is fogok.

Kit üssek? Kit verjek? Ki érdemelné meg?
A világot nem lehet, mert erősebb, s én gyengébb.

Érdemes hát hajtani és tenni a szépet?
Mikor mindenki a máséra éhes!

De megáll a világ és megáll az élet,
Ha nem lesznek emberek kik másokért is élnek!

ISTEN

Az átkok súlyával megszületett élet,
Harcol majd, mint rejtőző kísértet,
Rohanva másvilág országa felé,
Küszöbén torpanva utószor még lenéz.

Megállva a két világ kellős közepén,
Vajon merre mennél, ha Te dönthetnél?

A gyötrődő, szépséges, szánalmas életbe?
Vagy a küszöbön túli meg nem járt végzetbe?

Élhetnél jól, rosszul, ahogy tetted,
Reszketve, várva, hogy jöjjön a végzet.

Bízva jövőteke távoli létében,
Talán vele harcolsz, kivel élned kell békében.

Imádva, leborulva áldasz valamit,
Ki életet adott, de adta a halált is.

Miért foghatatlan s érthetetlen Ő,
Ha nem lenne hit, akkor is Ő lenne Ő?

A tudni vágyás elvezet majd ahhoz a küszöbhez,
Melyen állva, jövőt látva, minden remegni kezd.

Megdőlve törvénytelen hitek, hittelen törvények,
Rájön majd az élet, hogy nélküle nem élhet.

ÉN

Ha kell, ha nem, mindig lázadok,
Egy vágnivaló áprilisi kos vagyok.

Kötekedve bizonyítom igazam,
Pedig nélküle is elhiszik szavam.

Véremben van a másság, mi vezet,
Csak győzni tudok, sose vesztek.

Szeretek élni, játszani, szeretni,
Szeretve játszom életem: megéri!

Hamar lelkesülök, de tüzem gyorsan lobban,
Felperzselem a rosszat, de a jót is az utamban.

UGAR

A kacagó szél aztán tovaröppen,
De itt hagyott minket a piszokban, a szennyben.

Körülöttünk mindenki fejlődik, virágzik,
Övék a dicső nyár kint, miénk a hideg tél itt.

Kitörni nem tudunk, mert meg vagyunk fagyva,
Csak koldulunk: Bárcsak valaki egy kis meleget adna.

Ez kényelmesebb! Melegedni a más parazsa mellett,
Pedig ha mi is befűtenénk, a tél itt lenne a legszebb!

PLETYKA

Mondják a falvakban
És zeng tőle a város.
Beszélnek a fiúk
De még többen a lányok.
Az egyik csak súgja,
A másik kiabálja.
Ez a legjobb forma, mert akiről szól,
Az nincs ott, s így nem hallja.
Barátnők mondják egymásnak,
Hogy a másik így meg úgy!
Mennyi a becsmérő szó,
És mennyi a túlzó hűhó!
Hízhatnak talán két kilót is,
Ha másra rosszat mondanak.
Ezért sok most a kövér nő,
Mert ők mindig tudnak ezt, azt, amazt!

EMLÉKKÖNYVBE

Sokan éltek már előttünk
Mégsem volt mindenki elégedett.

Mert nem tudták, hogy
Három dolog nélkül nem élet az élet.

Ha akarsz a boldogságot
Hallgasd meg tanácsom.

Csak velük lesz az életed
Egy elfogadhatóan szép álmom.

Szerezz barátot magadnak!
S tégy meg érte mindent, mit lehet!

Családot szerezz magadnak!
S jó anyaként éld le életed!

Végül szerezz magadnak hitet!
S cselekedj, a szerint, ha lehet!

S ha mind-e három már tied,
A hit, család és barát,
Csak akkor remélheted nyugodtan,
Az élet fényét- alkonyát!